

перещь

№ 22. 1943 р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

РІК ВИДАННЯ II.

Малюнки В. Литвиненка.

— Ми з-з-з Донб-б-баса...

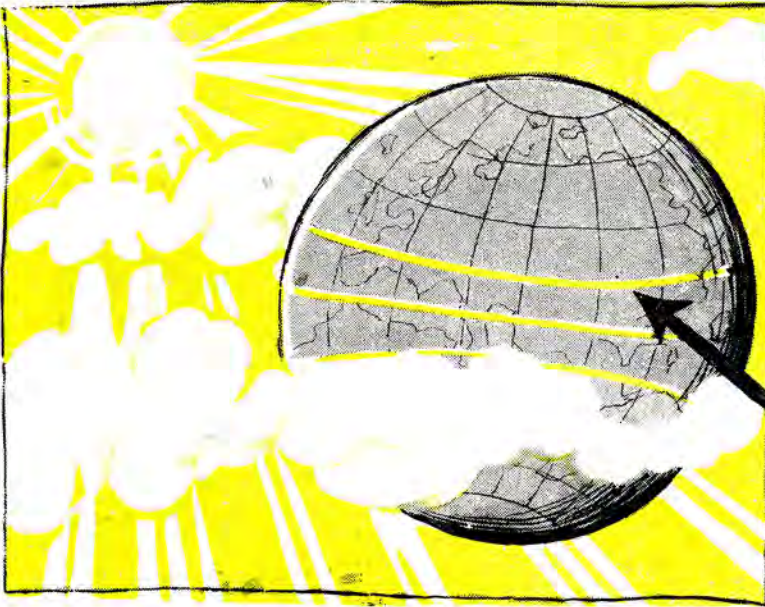

— Ми з Донбаса!

НОВЕ В ГЕОГРАФІЇ

Гітлерівські газети скаржаться, що німецьким солдатам на Сході доводиться воювати «в тропічну спеку вдень і приморозки вночі».

Малюнок С. Самуа.

Тропік Рака.

Тропік Драпа.

СТАРІ ЗАГАДКИ В 1943 РОЦІ

Сніг на полях,
Німець в бігах,
З зайцем змагається.
Коли це трапляється?

Зелені травиця,
Драпають фріци,
Аж земля колихається.
Коли це случаетсяся?

Сонце не захист—
Німець на Захід
Блискавично тікає.
Коли це буває?

Жовкне вже листя
І ще в однім місці...
Німець трясеться...
Коли це стається?

АСТРОНОМІЧНА ВИДОЗМІНА

— Кожного року серпень місяць характерний випаданням так званих «метеоритних дощів».

— В 1943 році ці дощі почали випадати для німців в липні і тривають ще й досі у вигляді бомбового граду.

ТУПИЙ СОЛДАТ

— Солдат Шульц, як відшукати сторони світу?

— Якщо стати лицем на схід...

— Чому на схід? Дурню!

— Тому, що схід і шукати не треба—де Червона Армія, там і схід, а останні сторони відшукати не беруться—скрізь партизани...

МАСКАРАД

Капітан фон-Бібер бігав по кімнаті. Розриви снарядів тягли з нього жили. До хати впав, як з печі, солдат Шульц.

— Пане капітан, наші біжать... Ми оточені!

— Собача морда!—закричав капітан. — Я тобі дам «біжать»! Не біжать, а відходять.

Шульц козирнув і кинувся до речового мішка.

— Машину!—гримнув капітан.

— Машину, пане капітан, червоні забрали.

— Як забрали?

— Ваш ад'ютант поїхав у тил підшукувати вам квартиру, а його в лісі перехопили партизани. А солдат Кноппе прибіг і говорить, що руські в тилу вже перехопили всі шляхи.

— Де генерал?

— Генерал? Ага! Згадав. Генерал теж відійшов.

— Ідіот!

— Точно так—ідіот. Ми з Кноппе теж такої думки.

В цей час до хати вскочив переляканий Аркадій Хлюпченко.

— Пане капітан, прошу, мені екстрено треба виїхати до Львова. Я з газети. Я пописую. Читали? Я... Може бути цікавий матеріал... Така ситуація...

Шульц безцеремонно обмацав Хлюпченкове пальто і радісно підморгнув капітанові. Капітан заревів:

— Тікати хочете, пане Хлюпченко? А дзуськи! Шульц, зніми з нього пальто.

— Пане капітан,—захихикав приголомшений Хлюпченко. — Жартуєте?! Облиште... Я ж для вас обривував день-у-день радянську владу, Червону Армію, а ви...

— Так ти ще й базикаєш? Шульц, стягай з нього штани...

— Пане капітан, прошу, це ж грабунок! Який же ви представник «нового порядку»? Ви просто злодій і душогуб. Я—письменник, більшовики ніколи б не дозволили...

— Шульц, дай йому по писку,—заревів фон-Бібер.

Шульц, притримуючи одною рукою бабину спідницю, яку він натягав на себе, другою рукою вдарив Аркашу по голові. Хлюпченко захитався і впав на долівку.

Капітан, надівши Хлюпченкову шапку і пальто, вскочив у бричку й крикнув:

— Жени...

Хлюпченкова дружина, гадаючи, що в бричку вскочив її Аркаша, закричала:

— Тітоньки!!! Аркаша тікає, хоче мене покинути. Тримайте його!

Хлопчаки оточили бричку. До них бігли баби. Одарка, що давно вже злостилася на Хлюпченка, підбігла першою і почала дубасити його ломакою, приказуючи:

— Ах ти зраднику гнилий, а що ти брехав на совєцьку владу, а хто казав, що ніколи вже не повернуться більшовики! Тепер тікаєш? Бийте його, людоньки, це німецький лакуза, запроданець мерзенний!

В цей час Аркаша без штанів стояв біля вікна і радів, що не він, а капітан потрапив у таке становище.

— Бийте, бийте його!—закричав він, вискочивши на ганок і застібуючи на собі чийсь драні штани. — Це грабінник.

Побитий фон-Бібер з великими труднощами вирвався з натовпу і закричав:

— Шульц, вогонь!

Затріщала черга. Злякана конячка понеслась щодуху. За бричкою, улюлюкаючи, бігли хлопчачки. Аркадій кинувся і собі тікати, але величезний рябок вчепився йому в штани і зовсім стяг їх, а баби насіли з ломаками. Прикриваючи руками оголене місце, Хлюпченко заволав:

— Панове, добродії, які ж бо ви!.. Стійте, не бийте!.. Ви знаєте мою буремну путь. Мені не вперше зраджувати, й німцям зраджу. — Але його ніхто не слухав.

Тим часом капітан шмагав конячку. Раптом вона порснула і стала, мов укопана.

— Стій, куди!

Фон-Бібер отетерів: перед ним стояли радянські автоматчики.

— Чого ж ти, бабуню, мовчиш? Звідки й куди людей везеш? Та розкутайся, не так воно й холодно,—сказав червоноармієць. Він розкрив хустку й скрикнув:

— Товаришу сержант, а бабуся й не голена, гляньте борода! Маскарад який влаштували!.. Ану, фріци, руки вгору!

Капітан потягся було до маузера, але Шульц гірко сплюнув і вони разом піднесли руки догори.

Олекса ПАНЧЕНКО.

С Л О В О М О Р Я К А

Безкозирки з лентами... Бушлати...
В перевалку палубна хода...
— «Раз моряк узявся воювати,
значить буде ворогу біда!

Значить скоро гітлерівська гідра
вже назад не знайде переправ...
І моряк, всміхаючися хитро,
на свої гармати показав.

— «Да! Нічого, добре поробила
наша батарея, Сукин син,

від вогню котився до могил
і румун і німець не одні.

Пробували лізти у атаку
на братав рядами, в повний зріст...
Тут то прочули ми собаку,—
тільки залп—то підймає хвіст»...

Знов і знов кругом ревуть гармати,
від снарядів пиниться вода...
— Раз моряк узявся воювати,
значить буде ворогу біда!

Іван ГОНЧАРЕНКО.

Діюча армія.

В П Е Р Е Д П О К О І

В прийомній Гітлера зустрілися троє: угорський прем'єр, фінський посол і румунський надзвичайний посланник.

— Яка неприємна зустріч. І чого їх чорти несуть сюди?—подумав кожний.

Але, як досвідчені, дипломати, всі вони моментально виявили на обличчях цілу гаму почуттів: приємне здивування, радість і навіть захоплення.

Румун, як найбільш екстравагантна натура, навіть кинувся до своїх колег з обіймами, та був чомусь зустрінутий напрочуд холодно.

— Но-но,—сказав фін, відсуваючись убік.

Угорець не встиг відсунутись. Він, правда, швидко, навіть не зовсім дипломатично, звільнився від ширих поцілунків приятеля,—але було вже пізно. Коли він, відійшовши до вікна, обмацав свої кишені, йому довелося з жалем констатувати, що його годинник зник без сліду.

—У свого ж брата, дипломата,—сказав угорець гірко. —Ні, я цього так не залишу...

Тим часом румун, скориставшись з загального замішання, поза всякою чергою шмигнув у кабінет Гітлера.

Аудієнція тривала недовго. За якихось 10 хвилин надзвичайний посланник, сяючи, вислизнув за порт'єр і попростував до виходу.

Але угорець заступив йому дорогу:

— Мій годинник,—сказав він уривчасто.— Дуже прошу, шановний колего, повернути... Я б не затримував вас через такі дрібниці, але, розумієте, дорогий, як пам'ять...

— Ви помиляєтесь,—пристрасно відповів румун, притуливши руки до грудей.—Та навіть мені ваш годинник? Хіба я не бачив годинників? Хіба мене цікавлять тепер такі дрібниці, як годинник? Ось тільки но—слово честі!—наш фюрер обіцяв мені найкращу віллу на Україні, коли закінчиться війна, а ви...

— Вибачте! Віллу на Україні, ви кажете? На Україні?

— Так, так...

— Не розумію, як можуть обіцяти вам щось на Україні, коли всім відомо, що Україна—це наша угорська майбутня колонія.

— Ви помиляєтесь обоє,—встряв у розмову фін.—Найкращі вілли в цих місцях обіцяно мені, шановні друзі, як і найкращий мисливський будиночок на Уралі...

— І мені теж, — промирив угорський прем'єр.

— Мені теж,—зітхнув румун.

Дипломати ніяково подивились один на одного.

Перший схаменувся румун:

— Ось ваш годинник, колего,—сказав він.— Він і справді якимось зачепився за мою кишеню. А тепер ходімо. Я знаю тут поблизу

чудовий шиночок. Там ми обговоримо наші справи...

Гітлерівський ад'ютант Фріц Гібнер, який весь час стояв з похоронним обличчям, тепер дозволив собі розтягти рота до вух.

— Це мені нагадує,—сказав він другому ад'ютантові Карлу Бальбе,—це мені нагадує пригоду, що трапилася з моїм приятелем Отто Круммахером.

— А саме?—спитав Карл.

— Отто Круммахер, бач, познайомився з трьома веселими дівчатами. Кожний з них він мав необережність обіцяти пару черевичків—лакових черевичків з справжньої шкіри. Дівчата довго терпіли, чекали, а Отто весь час крутився, мов на розпеченому вугіллі...

— В нього, певно, була лише одна пара черевичків?—догадався Карл.

— Одна пара? Це ще було б чудово. Жодної пари в нього не було!. Жодної, і ніякої надії таку пару придбати.

— І як же ця історія закінчилась?—поцікавився Карл.

— Звичайно, як і закінчуються подібні історії. Дівчата якимось зустрілись, швидко порозумілись і одного чудового вечора взяли хлопця в роботу. А собі знайшли іншого патрона.

— Так,—сказав Карл глибокодумно.— Це чудова історія. Але, я не розумію... До чого тут ота вілла на Україні?

Але тут з кабінету почувся нервовий дзвоник, і обидва ад'ютанти прожогом кинулись до дверей.

В гітлерівій прийомній не залишилось нікого.

Галина ГРАЧ.

Лебединська шкапа.

ТРОФЕЙНА ВИСТАВКА «ПЕРЦЯ»

Малюнки О. Козюренка.

Холодногорська перекупка.

Конотопська відьма.

Глухівська тетеря.

Опішнянський глечик.

Малюнок Г. Нестеренка і В. Волошина.

ЛАКУЗИ — ПО ЗАСЛУЗІ!

Гляньте, друзі! Юда клятий
продает сестру і брата,
продает та ще й глузує,
кров'ю нашою торгує...

★

Але буде морда бита
в хазяїв цього бандита,
а із ними буде, друзі,
і лакузі по заслузі!

Володимир СОСЮРА.

КАРПАТСЬКИЙ ЗОШИТ

ПОГАНЕ КЕРМО

В одному селі на Гуцульщині на майдані зупинився цирк: невеличкий, правда, всього-навсього п'ять возів майна, один ведмідь і ще маленька мавпа. Хоч селяни вже не раз бачили циркові виступи, однак після того, як кілька циркових артистів обійшло село вздовж і впоперек з криком і бубнами,—зібралось багато людей, щоб подивитись, що це таке буде.

На арену виводили ведмедя, який скакав з бочки на бочку і пив з пляшки воду, показували мавпу, що курила люльку, як людина, і випльовувала час од часу на землю чорну слину.

Нарешті, вийшов клоун. Одна штанина була в нього біла, чистенька, а друга—вся в квадратах. На голові—жіночий капелюх. Ніхто навіть не засміявся. Не раз таких бачили. Однак виявилось, що клоун—надзвичайно талановитий агітатор. Він так барвисто почав вихвалювати життя в Угорщині, як це не зробив би, крім нього, ніхто інший в цілій країні.

— Чудово гавкає,—промовив якийсь літній селянин до свого кума. —Добрий собака.

— Перестань брехати,—почувся в задніх рядах дзвінкий юнацький голос.

Але клоун не перестав. До нього приєднався ще один, який приїхав на велосипеді. Перший клоун взяв у нього велосипед і почав робити кола. Той, який шойно прибув, продовжував його промову. Але що сталося? Перший клоун впав з велосипеда, потовк собі боки і гірко заплакав:

— Все у нас в Угорщині добре. Тільки кормань поганий, — при цих словах клоун вказав пальцем на велосипедне кермо.—Кормань

нам робить найбільше лиха і неприємностей. Його виміняємо — все буде гаразд!

Від сміху тріщало полотно на шатрі і хвилювалося, мов у бурю. Тільки потрібно пояснити, що кормань, це по-угорськи значить і велосипедне кермо, а також уряд.

ПРИЙШЛИ НАШЕ БРАТИ

Є в Карпатській Україні невеличке село, що Пушкіно зветься: в честь Олександра Сергійовича Пушкіна. Селяни так назвали це село в один з пушкінських ювілеїв.

Прийшов ото сюди з міста Будапешта якийсь високопоставлений панок. Промову вирішив держати до закарпатських українців. Але, звичайна річ, що української мови він не знав. Правда, перед від'їздом панок кілька разів дивився в словник української мови.

Ото прийшов він у Пушкіно, наказав скликати старих і молодих, чоловіків і жінок, хлопців і дівчат на майдан. Ось як він почав свою промову:

— Ми, мадяри, ваші брати прийшли.

Він не встиг вимовити навіть одного речення. Не дали. На майдані зробився такий крик і шум, що панок не чув навіть свого власного слова.

— Знаємо, знаємо, що ви, мадяри, прийшли наше брати,—почув панок, нарешті, з натовпу. — Не потрібно нам про це чути. І так видно, що ви за одні.

Біда в тому, що панок поставив наголос на «бра»,—замість на «ти». Кажуть люди, що з того часу і пішло в Карпатах прислів'я, що мадяри не наші браті, а наше брати прийшли.

Микола КАРПАТСЬКИЙ.

МОМЕНТАЛЬНА КАРТИНА

Край лісу до схрещення доріг верхи під'їхав німецький офіцер. Зупинився, розглядаючи вказівні стрілки шляхів. Недалеко засіли два партизани.

— Дивись,—шепнув один,—коли б не німець, була б точна копія картини «Витязь на розпутьті».

— Я зараз виправлю неточність, — сказав другий і націлвся.

Постріл. Офіцер розмахнув руками, гелнувся навзник на землю і закосенів.

— Ось маеш: моментальна картина партизана Василя Рибки... «Витязь на розпутьті».

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

— Чому Герінг жирніший від свині?

— Тому, що свиня їсть ерзац-корми, а Герінг натуральну свинину.

ЗІПСОВАНА ЦЕРЕМОНІЯ

На площі стояло десятка півтора сивих дідів і бабусь.

— Сходку вважаю відкритою,—прогукнявив староста Мокрогуз. —Слово про роздачу землі селянам має його панська світлість герр комендант.

— Фюрер дуже кохає українських мужичків,—медово посміхнувшись, почав комендант. — Не зважаючи на важкі часи, які переживає Німеччина, фюрер наділяє вас землею. Першим землею одержує найстаріший мужик вашого села Панкрат Чумак.

— Пане комендант, великодушню пробачте,—залепетав староста,—Панкрат Чумак хоче висловити свою щирю подяку.

— Ес іст гут. Будь ласка...

На трибуну вивели старезного, сивого дідуся.

— Багато прожив я на світі, люди добрі, — почав старий Панкрат,—що й говорить, 113 років... Трьох царів пережив, та й добродіїв німців, слава богу, уже втретє на моїх очах женуть з України...

Староста заметушився, комендантові скорчило обличчя; але церемонії він не захотів псувати і не зупинив діда.

— Уже й до смерті мені три чисниці залишилось, та якщо пани німці так піклуються, може й поживу годок...

— Вірно, вірно, короший мужичок...

— Трьох царів пережив,—вів своє Панкрат Чумак,—дасть бог, ще й фюрера переживу...

— Мовчати! — загарчав комендант. — Арештувати!. Закрити цю сходку...

Лейтенант П. ДОБРОЛЕЖА.

СМЕРТЕЛЬНА ХВОРОБА

— Фрау Фріцке, чим викликає на смерть вашого чоловіка?—спитала свою сусідку фрау Шульц.

— Поповненням,—сумно відповіла фрау Фріцке.

— Ви жартуєте, фрау Фріцке! Ну, хто ж тепер може поповніти у нас в Німеччині?

— Та ні, фрау Шульц. Мій покойний чоловік опинився в поповненні, відправленому під Ніжин.

ПІДОЗРІЛЕ НЕМОВЛЯ

— Герр Шпигунер, під вашу особисту відповідальність треба негайно встановити найсуворіший нагляд поліції за дитиною, що вчора народилася у фрау Мукке... — ???

— Політична благонадійність новородженої під великим сумнівом. Три місяці тому на російському фронті збожеволів її батько, а мати два тижні відсиділа в гестапо за поширення шкідливих чуток.

Сухі Верби давно славились, як місто культурне, передове. Коли тут почули про конкурси й олімпіади, що провадились у столиці, то відразу ж вирішили провести такий конкурс і в себе.

На жаль, в день конкурсу пройшов дощ, і більшість учасників не з'явилась. Тому й зрозуміло, що першість легко здобув тапер місцевого кінотеатру Сеня Канаткін. Йому урочисто вручили приз — чорнильницю з лірою. З того часу Сеню Канаткіна в Сухих Вербах почали звати «Сенька-лауреат».

Війна закинула суховербівського лауреата далеко, в одне з скромних міст аж за Каспій. Там Сеня так само здобув собі скромне місце тапера в кінотеатрі. І можливо все було б тихо і мирно, коли б в цьому затишному місті не сталась подія, яка внесла багато змін в Сеніне життя.

За різні спекулятивні махінації з квитками зняли з роботи адміністратора кінотеатру. Проте, цей діяч не розгубився. Він вирішив знайти собі інший засіб легкого існування. Його винахідливе око впало на скромного тапера кінотеатру.

— Ви лауреат, вам тут не місце, — хитро, мов лисиця, почав укоськувати свою жертву колишній адміністратор... В результаті цих розмов, тапер відчув себе Емілем Гідельсом і погодився рушити в гастрольне турне по мирних містах і селах своєї округи. З доброї ласки місцевого відділу мистецтв на світ з'явилась півтораметровна афіша, яка сповіщала про великі концерти «відомого лауреата С. Завольського». Скромне прізвище тапера «Канаткін» адміністратор замінив псевдонімом.

В гардеробі драмгуртка місцевого клубу він дістав для лауреата фрак і білу хризантему. Руду шевелюру Канаткін-Завольський вимив у горіховому настої, і вона стала поетично чорною. Одне слово, гастролер вийшов першого сорта.

Півтораметрова афіша й інтригуюче слово «лауреат» робили своє. Звучне прізвище, фрак і хризантема викликали повагу. Лауреата зустрічали оплесками. Правда, проводжали його не так гаряче, але гастролерів це мало турбувало. Другого дня вони негайно ж виїжджали в інше місто. Повторних концертів імпресарію давати не наслідювався. Справа в тому, що його «лауреат» грав с'як-так лише вальс «Осіній сон» і два фокстроти, а до програми концерту треба було включати і Бетховена, і Моцарта, і Чайковського. Правда, імпресарію і тут виявив свою винахідливість. Повідомляючи публіку про наступний номер, він сповіщав: «Турецький марш Моцарта (чи, скажімо, вальс Гріга) в аранжировці Завольського». Що гралось вірно — було від Моцарта, що гастролер фальшував, — йшло за рахунок аранжировки.

Діла гастролерів ішли непогано. Та раптом сталась катастрофа, яка несподівано обірвала їхню триумфальну путь.

Після кількох десятків концертів лауреат, як кажуть, «возгордился и возомнил». Він дозволив собі надто гордо розмовляти з машиністом сцени Енського міського клубу Золотушенком. І це був кінець його слави. Золотушенко вирішив відплатити задаваци.

В цей день, як і завжди, зал був повен. Перед початком концерту імпресарію урочисто сповістив лауреата про аншлаг. Таке повідомлення завжди викликало у тапера натхнення, і він з такою енергією бив по клавішах рояля, що струни чіплялися одна за одну і клавіші відривалися від рояля і летіли в публіку.

Все йшло як слід.

Лауреат виконував «Осінь» Чайковського... в своїй аранжировці. І раптом під час одного громоподібного акорду, який не відбувся, зал дико зареготав. Лауреат опустив руки, але жах!... Його пальці не знайшли клавішів. Тихо поскрипуючи, рояль, під оплески і регіт аудиторії, їхав за куліси. Піаніст, не знайшовши точки опори, кумедно беркицьнувся й кльонув носом долі. А на нього зза куліс злорадісно поглядав машиніст сцени Золотушенко, одв'язуючи вірвовку від ніжки рояля.

Він помстився.

Звичайно, рояль знову встановили на сцені, і піаніст, нашвидку перев'язавши ніс, сів на стілець, але нічого не вийшло. Зал зустрів його реготом.

Погана слава біжить швидше, ніж поїзди, телеграми і радіо. Скандальна історія з роялем була вже відома в місті, куди прибули гастролери. Мешканці міста з реготом показували на афішу:

— Це той піаніст, від якого рояль тікає.

Каса не продала жодного квитка. Концерт не відбувся.

Така ж доля чекала гастролерів ще в двох містах. Після того між лауреатом і імпресарію виник розлад. Імпресарію утік, не сплативши Сеньці-лауреату за останні три гастролі.

Бідний лауреат намагався знов влаштуватися на місце тапера, але директор кінотеатру ехидно зауважив йому:

— Що я робитиму, коли раптом од вас під час танців втече піаніно?..

Тапер швидко проїв зароблені концертами гроші, і згодом пере-кваліфікувався на шевця. І, кажуть люди, підбиває підметки накра-согу, незрівняно краще, ніж грав вальси Гріга.

Сеня Канаткін шодня слухає радіо, чекає, коли і його Сухі Верби звільняться від німців. Проте, він уже не збирається повертатись туди тапером. Сеня Канаткін мріє організувати в Сухих Вербах артіль по лагодженню взуття.

Юрій МОКРІЄВ.

— Чому ти так схуд, мій любий?
— Харч поганий. Раніше траплялись і угорці, і румуни, і фіни, а тепер саме арійське м'ясо...

ВГАДАВ...

— Фрід, ти старий фронтовик, скажи, чому «Тигр» корисніший за інші танки?

— Довше горить. За його димовою завісою можна далі втекти.

Малюнок Л. Каплана.

«РІЗДВЯНА НІЧ»... У ВЕРЕСНІ
(Майже за Гоголем).

Записано пасічником Рудим ПАНЬКОМ.

Ілюстрував Б. Фрідкін.

1. СТАРОСТА.—Нема в тебе нікого, Солохо?
СОЛОХА.—Заходьте, пане старосто, заходьте, та швидше, щоб сусіди бува не підгледіли...

2. ФРІЦ.—Відчиніть, фрау Сольохо!
СТАРОСТА.—Ой, боже мій! Комендантів денщик. Сховай мене кудинебудь, мила Солохо!
СОЛОХА.—Ти, горенько... Куди ж мені вас подіти?.. Лізьте ось сюди, в мішок, пане старосто.

3. ФРІЦ.—А що це у вас, дражайша фрау Сольохо?
СОЛОХА.—Як що, рука, пане ефрейтор.
ФРІЦ.—Гм, рука. Хе-хе-хе...

4. КОМЕНДАНТ.—Можна ввійти, фрау Сольохо?
ФРІЦ (злякано).—О, майн готт! Мій комендант. Сховай мене кудинебудь!
СОЛОХА.—Ой, лихо мені з вами! Лізьте ось у цей мішок.

5. КОМЕНДАНТ (закривши солодко очі).—А що це у вас, незрівняна фрау Сольохо?
СОЛОХА.—Буцім то й не бачите! Шия, пане коменданте. А на шиї намисто...
КОМЕНДАНТ.—Гм, гм. Намисто. Вас іст дас намисто, хе-хе.

6. ВАКУЛА.—Відчини, тітко Солохо!
СОЛОХА.—Ой, це ж Вакула...
КОМЕНДАНТ (злякано).—Ай! Сховай мене кудинебудь, фрау Сольохо!
СОЛОХА.—Лізьте ось у цей мішок.

7. ВАКУЛА.—А що це у тебе, дражайша Солохо?

8. СОЛОХА.—Не важко тобі буде?
ВАКУЛА.—Дай мені ще десять таких мішків—всі заберу.